

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

Zece ani de mari realizări

La 30 decembrie s-a sărbătorit împlinirea a zece ani de la înlăturarea monarhiei și proclamarea Republicii Populare Române, stat al oamenilor muncii de la sate și orașe. În cei 10 ani s-au realizat mari progrese pe calea construirii socialismului, a ridicării nivelului de trai și cultural al poporului muncitor.

Astfel, industria socialistă a luat un mare avânt. Astăzi producem la noi în țară cea mai mare parte a mașinilor necesare economiei naționale și exportăm în alte țări numeroase mașini, fabricate în uzinele noastre. Producția industriei a depășit cu mult cea mai înaltă producție din timpul capitalismului. Față de anul 1938 producția socotită pe cap de locuitor a crescut în 1956 la fontă de la 8,5 la peste 33 kg; la oțel de la cca 18 la 44 kg; la energie electrică de la 72,4 la 280,4 kwh; la gaz metan de la 19 la 248 m.c.; la ciment de la 32,7 la 124,3 kg. Industria chimică față de 1938 a crescut de 7,3 ori în 1956. Însemnate creșteri s-au realizat și la produsele industriale de larg consum, produse textile, încălțăminte, produse alimentare.

În agricultură s-au obținut de asemenea realizări însemnate atât în ce privește producția agricolă, cât și în ce privește transformarea socialistă a agriculturii. Sectorul socialist cuprinde aproape 45% din totalul suprafețelor agricole ale țării. Avem 18 raioane complet cooperativizate. Succesele în socializarea agriculturii arată că țărani muncitori își dau seama tot mai mult că singura cale a unei vieți mai bune este calea socialistă.

Mărirea producției agricole și înlocuirea sistemului de cote prin vânzări libere, achiziții și contractări a dus la dezvoltarea schimbului dintre oraș și sat, la întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. În anul 1956 vânzarea de mărfuri alimentare populației, prin comerțul de stat și cooperatist, a crescut față de 1950 de 2,2 ori, iar la textile și încălțăminte de 2,3 ori.

Aplicarea sistemului îmbunătățit de salarizare și normare a muncii își arată roadele în sporirea câștigului muncitorilor și în creșterea rentabilității întreprinderilor.

Realizările economice sînt însoțite de tot atât de însemnate realizări culturale.

În toate părțile a pătruns lumina învățurii, prin cursurile de alfabetizare, prin mărirea numărului școlilor, prin cămine culturale, cinematografe, teatre, opere de stat, tipărituri de ziare, reviste și cărți, etc. Numărul elevilor din învățământul de cultură generală de la 119.110 în 1938 a crescut la 418.249 în 1956. Arta, cultura, știința s-au dezvoltat foarte mult și realizările artei și științei române sînt prețuite peste hotare. Arta populară a luat un deosebit avânt, prin echipele de amatori, prin coruri, prin cooperative de costume naționale și de alte produse artistice, etc.

Toate aceste realizări economice și culturale, care au ca urmare ridicarea nivelului de trai și cultural al oamenilor muncii, arată că poporul nostru își închină toate forțele sale construcției pașnice. Republica Populară Română — bazîndu-se pe prietenia și alianța frățească cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări socialiste — aduce o contribuție activă în lupta forțelor păcii și democrației pentru destindere în relațiile internaționale, pentru legături de pace și prietenie între popoare. Țara noastră are relații comerciale și culturale cu o mulțime de țări, socotind că prin aceste relații popoarele se pot cunoaște mai bine și se întărește prietenia și colaborarea dintre state, indiferent de regimul lor politic sau social. De asemenea țara noastră sprijinește propunerile Uniunii Sovietice pentru încetarea experiențelor cu arme atomice, pentru interzicerea folosirii armelor atomice, pentru dezarmare și rezolvarea tuturor problemelor prin tratative pașnice. Conștientă că pacea sau războiul atîrnă de lupta lor și că un război atomic ar aduce uriașe suferințe, popoarele nu se mai lasă amăgite, ci luptă cu hotărîre pentru pace. N-a existat niciodată în istorie o mișcare așa de puternică pentru pace, ca aceea care cuprinde azi nu numai popoarele socialiste, ci și popoarele din colonii, ce luptă pentru independență și cele ce și-au dobîndit independența (în Asia și Africa), ca și masele uriașe din țările capitaliste. Această mișcare pentru pace este o forță internațională care pune stavilă ațîțitorilor la război și îndrumază rezolvarea tuturor problemelor pe cale pașnică.

(Continuare în pag. 4)

10 ani de viață bisericească

La 30 decembrie 1957, se împlinesc 10 ani, de cînd poporul nostru și-a deschis o eră nouă de libertate și lumină în istoria sa, alungînd din fruntea Statului ultima rămășiță a înrobitorilor care ani de-a rîndul i-au supt vîlaga, — proclamîndu-se o nouă orînduire de Stat, în care cuceririle democratice ale poporului erau consfințite și garantate, iar drumul său spre bunăstare și progres era deplin asigurat. Cu însușire și cu dragoste pornise atunci poporul nostru la muncă, pentru a-și făuri un viitor fericit, pentru înflorirea patriei și pentru înlăturarea urmelor grele lăsate de trecutul negru de asuprire și de nedreptate.

În fața Bisericii noastre Ortodoxe Române se puneau atunci o serie de probleme, care-și așteptau o grabnică și înțeleaptă rezolvare. Biserica însăși suferise influențe și constrîngerii dureroase în trecut. Ea avea datoria sfîntă de a scutura aceste poveri, de a folosi largă libertate, care se instaurase în țara noastră. Mulți dintre preoții și credincioșii ortodocși — dornici să participe la noua muncă liberă și creatoare a poporului nostru, de care se simțeau puternic legați — așteptau un cuvînt de pîrintească povăzuire din partea conducerii bisericești. Unele rînduiri, stări de lucruri și așezăminte — impuse de trecutele regimuri și dovedite cu totul streine de duhul învățurii și tradițiilor ortodoxe — stînjeau în cea mai mare măsură lucrarea Bisericii Ortodoxe Române. Toate acestea trebuiau grabnic înlăturate, pentru ca să poată străluci în lumină comoara nepieritoare a înțelepciunii dumnezeiești, — izvorul cel nesecat al strădaniilor și înșăptuirilor Bisericii lui Hristos.

Ce aștepta Biserica, ce așteptau preoții și credincioșii, de la conducerea Bisericii Ortodoxe Române? A fost arătat limpede în cuvîntările ce s-au rostit la 24 mai 1948, în ziua alegerii înalt Prea Sfinției Sale ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române: „Poporul nostru și-a dat acum, după veacuri de suferință, o așezare proprie. Țara noastră este astăzi o Republică populară, patrie bună a celor ce muncesc. Patriarhul cel nou trebuie să fie al Bisericii. Prin Biserică trebuie să ajute poporul lui, să ajute la dezvoltarea democrației populare și a libertăților populare, să fie sprijin Patriei noastre scumpe, pentru asigurarea independenței și suveranității Republicii Populare Române; să fie un hotărît luptător pentru pace și pentru consolidarea democrației în lume”.

(Continuare în pag. 2)

69295

In Arhiepiscopia Sibiului

La 30 decembrie 1957 s-au împlinit 10 ani de la proclamarea Republicii Populare Române. Cu acest prilej sărbătoresc, foaia noastră prezintă — în articolele ei — realizările economice și culturale din țara noastră, desfășurarea vieții bisericești, tipăriturile religioase din Arhiepiscopia Sibiului și alte fapte vrednice de pomenire. Din toate cele scrise se vede că, odată cu statul și poporul român, a dobândit libertate și Biserica noastră și a propășit în toate privințele. Viața bisericească s-a dezvoltat în liniște și Biserica a sprijinit lupta pentru pace și munca poporului nostru pentru o viață mai bună.

În acești zece ani Arhiepiscopia Sibiului și Mitropolia Ardealului au avut în frunte trei ierarhi vrednici: Mitropolitul Nicolae Bălan (până în 1955), I.P.S. Mitropolit Iustin (1956—1957) și I.P.S. Mitropolit Nicolae Colan. Mitropolitul Nicolae Bălan, care a condus Biserica ardeleană vreme de 35 ani, a avut marea bucurie să vadă împlinit visul, pentru care a luptat o viață întreagă: revenirea fraților gr. catolici în sinul Bisericii ortodoxe. Chemarea pe care a făcut-o în mai 1948 pe cîmpia Libertății către frații gr. cat. să se întoarcă în casa părintească, la Biserica strămoșească, a primit răspunsul convenit în marele act al reîntregirii bisericești din octombrie 1948. Chemarea aceasta dădea grai însăși dorinței preoților și credincioșilor români și venea într-un timp, în care — datorită regimului democrat-popular — credincioșii erau liberi să-și împlinească dorința.

I.P.S. mitropolit Iustin a continuat lucrarea de întărire a reîntregirii bisericești. Totdeodată a înzestrat Tipografia cu noi mașini, a tipărit cărți religioase, pe lângă „Telegraful Român” a scos la lumină revista „Mitropolia Ardealului”, s-a îngrijit de preoții din parohii, și a dat un nou avînt întregii lucrări bisericești și sociale. Vlădică tînăr, energic și luminat a condus Biserica Ardealului spre o nouă înflorire. De aceea între I.P.S. Sa și Biserica ardeleană s-au stabilit legături de prețuire și dragoste, care nu se vor șterge niciodată.

După alegerea I.P.S. Iustin la Iași, în Sibiu a fost ales P.S. episcop Nicolae Colan al Clujului. Noul mitropolit era cunoscut și prețuit în Sibiu, pentru că aici a fost profesor și rector al Institutului Teologic. A venit între prieteni. Cu cumpănirea celui ce a trecut prin viață cu ochii deschiși și a cules înțelepciune din cărțile sfinte și din pășunile vieții, I.P.S. Sa ne călăuzește pe calea iubirii de Biserică și de patrie. Unificarea bisericească se adîncește, parohiile sînt cercetate, bisericile sfințite, tipăriturile se continuă, în școli se formează cîntăreți și preoți pentru bisericile noastre, etc.

În Republica Populară Română nu numai că am avut libertate de a ne organiza și a trăi după rînduiele ortodoxe, dar am primit și sprijin material din partea Statului pentru întreținerea școlilor teologice, pentru tipărirea foilor și cărților, pentru preoți, pentru construcții de biserici, case parohiale, ș.a. Biserica la rîndul ei a ajutat la munca de ridicare a nivelului de trai și cultural al poporului și

la străduința pentru pace. În felul acesta s-a dat cele ce sînt ale lui Dumnezeu lui Dumnezeu și cele ce sînt ale poporului, poporului.

Privind peste acești 10 ani de progres avem încredere că vom face în viitor progrese și mai mari. Biserica noastră va sprijini și de acum înainte munca pentru viitorul luminos al unei vieți tot mai îmbelșugate, străduindu-se pentru mîntuirea sufletului credincioșilor și pentru o viață mai fericită a tuturor.

N.

10 ani de viață bisericească

(Urmare din pag. 1)

În cei 10 ani de la întemeierea Republicii Populare Române, între cele dintîi biruințe dobîndite de Biserica noastră ortodoxă română — sub semnul largii libertăți religioase, statornicită de regimul nostru democrat popular și sub ocîrmuirea Prea Fericitului Patriarh Justinian — se înscrie istorica reîntregire a ortodoxiei românești, prin revenirea la vatra dreptei credințe străbune a preoșimii și credincioșilor greco-catolici din Ardeal.

Odată realizată unitatea Bisericii noastre ortodoxe române, prin revenirea la Biserica strămoșească a fraților greco-catolici pe care Roma papală îi ținuse două veacuri și jumătate în cătușă — conducerea Bisericii în frunte cu Prea Fericirea Sa Patriarhul Justinian a trecut cu hotărîre la deslegarea unei alte importante probleme: reîntoarcerea preoșimii ortodoxe la adevăratul apostolat. De altfel, încă de acum zece ani, declarase: „Cum, în primul rînd, misionarii Bisericii noastre din mijlocul credincioșilor sînt pregătiți în mentalitatea vremurilor de pînă ieri, în această situație ei constituie o piedică în activitatea Bisericii. După un program bine chibzuit și un corp de îndrumători bine pregătit, preoșimea noastră trebuia orientată și convinsă pentru acest apostolat”.

De aceea, pe lângă institutele teologice de grad universitar ale Bisericii noastre ortodoxe, au luat ființă cursuri de îndrumare misionară, în cadrul cărora, cei mai de seamă profesori ai teologiei noastre, îndepărtînd sgura așezată în rătăcirile trecutului peste adevărurile învățaturii lui Hristos, împlinise între preoșimea noastră porunca apostolului nemuritor: „Înnoiați duhul minții voastre să vă îmbrăcați în omul cel nou”. (Efes. IV. 23—24). Aceste cursuri au fost primite cu entuziasm de marea majoritate a preoșimii noastre, deoarece ele răspundeau năzuinței tuturor celor ce voiau să-și împlinească pe deplin îndatorirea lor de păstori duhovnicești.

Dar, poate că roadele cursurilor de îndrumare misionară, nu ar fi fost atît de bogate, dacă Sf. Sinod al Bisericii ortodoxe, nu ar fi purtat de grijă ca lumina lor să nu se stingă încetul cu încetul, ci să fie mereu alimentată prin menținerea în cugetele preoșimii noastre a unei permanente preocupări pentru problemele teologice, legate de viața și activitatea de zi cu zi a preoșimii.

În acest scop au luat ființă — potrivit hotărîrii Sf. Sinod — conferințele preoșesti pe protopopiate, care reprezintă o prelungire a cursu-

rilor de îndrumare. Aceste conferințe întrețin o mișcare duhovnicească neconținută în sinul preoșimii, o țină legată de conducerea bisericească, susțin unitatea de preocupări în toată Biserica și, în același timp, țin viața bisericească neconținută în cadrul actualității sociale.

Prin înțelepciunea conducerii Bisericii noastre ortodoxe, învățămîntul teologic a fost readus sub privegherea Bisericii pe care trecutele regimuri îl îndepărtaseră de matca sa, aservindu-l intereselor lor egoiste.

Reorganizarea învățămîntului teologic sub îndrumarea și purtarea de grijă a conducerii bisericești nu s-a limitat, însă, numai la Institute de grad universitar. Au fost înființate școli de cîntăreți și seminarii monahale, din care se recrutează și se vor recruta viitorii studenți ai Institutelor teologice. Toate aceste școli bisericești — înzestrate cu un regulament clar și precis de organizare și funcționare, cu programe analitice întocmite de Sf. Sinod și cu un corp didactic bine ales — se bucură de părintească grijă din partea superiorității Bisericii noastre ortodoxe.

Tot în vederea ajutorării preoșimii noastre, pentru a-și împlini misiunea sa apostolică a fost reorganizată și editura Institutului Biblic și de misiune, care avea datoria să pună la îndemînă preoșimii ortodoxe cărți de cult și tipărituri de orientare și îndrumare. În cei 10 ani care s-au scurs, Institutul Biblic și de misiune ortodoxă a înfăptuit o operă de real folos pentru preoșimea noastră și pentru întreaga Ortodoxie. În afara cărților de cult s-au tipărit în acești ani cărți al căror răsunset a depășit hotarele Ortodoxiei românești.

Revistele Sf. Patriarhii, „Biserica Ortodoxă Română”, „Ortodoxia” și „Studii Teologice”, au căutat și au izbutit să ajute la îndrumarea preoșimii spre adevăratul apostolat evanghelic, publicînd studii și articole, menite să contribuie la limpezirea problemelor legate de viața și activitatea Bisericii ortodoxe române. Literatura teologică a Bisericii noastre s-a mai îmbogățit și prin apariția revistelor: „Mitropolia Moldovei”, „Mitropolia Ardealului”, „Mitropolia Timișorii” și „Telegraful Român” transformată în foaie pentru credincioșii de la sate.

Cunoscînd bine starea și menirea pe care Sf. Părinți și dascăli ai Bisericii ortodoxe au statornicit-o așezărilor călugărești, — Sf. Sinod s-a preocupat de viața schiturilor și mănăstirilor ortodoxe. Pentru luminarea monahilor și a monahiilor, fraților și surorilor din mănăstirile noastre, nu s-a limitat numai la creșterea seminariilor monahale. Un program de învățămînt — cursuri și școli — a fost întocmit și pus în aplicare în toate așezările călugărești. Această fericită îmbinare a rugăciunii și a muncii — isvorită din tradițiile monahismului ortodox, — a fost realizată în mod practic prin atelierele ce s-au deschis la mănăstirile noastre ortodoxe.

Toate aceste înfăptuiri sînt rodul binecuvîntat al înțîistătătorului Bisericii noastre — al deplinei libertăți religioase, pe care a instaurat-o și pe care o asigură cîrmuirea Statului nostru democrat popular, al unității de gîndire și de acțiune, care există în rîndurile fiilor Bisericii noastre și al înțelepciunii cu care Sf. Sinod a știut să readucă pe toți slujitorii altarelor ortodoxe pe calea adevăratului apostolat poruncit de Sfintele Evanghelii și de bunele tradiții ale Ortodoxiei românești.

Prot. TRAIAN BELĂȘCU
vicar arhiepiscopesc

Realizări economice și financiare în Arhiepiscopia noastră

În ultimii 10 ani mișcarea fondurilor mai importante în ce privește contribuția Arhiepiscopiei din fonduri proprii, ale credincioșilor și diferite Instituții și din partea Statului se prezintă astfel:

1. Contribuția Arhiepiscopiei din fonduri proprii:

Arhiepiscopia noastră a plătit din fonduri proprii: subvenții, burse studenților și elevilor, dotații parohiilor, mănăstirilor, Institutului Teologic Universitar din Sibiu, Școlii de Cîntăreți bisericești și Seminarului Teologic din Cluj și ajutoare celor incapabili de muncă, următoarele sume:

De la 16 august 1947—29 ianuarie 1952 lei 4.069.844.

De la 30 ianuarie 1952—23 august 1957 lei 2.962.293.

2. Contribuția credincioșilor și diferite instituții:

Credincioșii din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre, împreună cu diferite instituții, au contribuit pentru construcții de biserici și case parohiale, precum și pentru repararea acestora, pentru pictură și restaurări de pictură bisericească, mobilier bisericesc și obiecte de cult, cu următoarele sume:

De la 16 august 1947—29 ianuarie 1952 lei 626.162.

De la 30 ianuarie 1952—23 august 1957 lei 9.874.722.

3. Dotații de la Stat:

Statul a contribuit prin Departamentul Cultelor cu sume importante pentru plata salariilor din Centrul Eparhial, protopopi, preoți și mănăstiri, cheltuieli materiale, diurna corului Catedralei, construcții de biserici și case parohiale, precum și pentru repararea lor, pictură bisericească și restaurări de pictură, următoarele sume:

De la 16 august 1947—29 ianuarie 1952 lei 14.768.958.

De la 30 ianuarie 1952—23 august 1957 lei 14.833.794.

În acest timp s-au construit și reparat un număr de biserici, mănăstiri, case parohiale, pictură, tîmple, mobilier bisericesc și s-au procurat diferite obiecte de cult.

Prin unificarea bisericească din 1948 o parte din patrimoniul fostei Biserici greco-catolice s-a contopit cu a Bisericii noastre, formînd astfel un bun comun în cadrul Bisericii strămoșești.

Institutul Teologic Universitar din Sibiu, a fost reamenajat spre a putea adăposti atît studenții teologi cît și preoții chemați la cursurile de îndrumare.

Pentru odihnă și tratament medical au fost amenajate pe seama salariaților din Centrul Eparhial și preoțimei sanatorul de la Păltiniș și Căminul preoțesc de la Bazna.

Din datele de mai sus, rezultă că activitatea economică și financiară a Arhiepiscopiei noastre în ultimii 10 ani s-a desfășurat în mod normal. Statul a contribuit prin Departamentul Cultelor cu sume importante și contribuția lui a dat stabilitate activității noastre economice și financiare. Credincioșii noștri deasemeni, și-au dat cu dragă inimă obolul lor pentru Biserică.

Clerul ortodox și credincioșii Bisericii noastre au adus contribuția lor la străduințele poporului muncitor pentru ridicarea nivelului de trai, sprijinind și progresul economic al Bisericii noastre.

Cărți tipărite de Arhiepiscopia noastră

Cartea este o iscusită alcătuire a minții omenești. Ea stă în slujba ridicării omului la o viață vrednică de rostul său în lume. Cartea bisericească este însoțitorul și vestitorul credincios al vieții duhovnicești și în același timp un foarte prețios mijloc de luminare și de îmbunătățire a omului.

Așa fiind, în ultimii zece ani (1947—1957) tipografia Arhiepiscopiei noastre și-a dus mai departe munca de tipărire a unor cărți trebuincioase vieții bisericești.

Între cărțile tipărite în această vreme, se rînduiesc cîteva anuare ale Institutului Teologic Universitar din Sibiu, care înfățișează strădaniile ce se fac de către acest așezămînt pentru pregătirea viitorilor slujitori ai altarelor. Pe lîngă datele școlare, anuarele cuprind și prețioase lucrări ale luminaților dascăli ai acestei școli.

De o însemnatate deosebită și de un mare folos este cartea cu titlul „Cînd frații sînt împreună”, alcătuită de un mănunchiu de iscușiți purtători de condei ai Bisericii. Ea arată într-un chip limpede și mult grăitor, că Biserica romînească din Ardeal a fost una de la încreștinarea poporului român și pînă în zilele noastre. Această carte ajută în chip deosebit la strîngerea și mai mult a rîndurilor credincioșilor Bisericii romînești din Ardeal.

Unei mari trebuințe a vieții bisericești, răspunde cartea care poartă titlul „Catehismul Creștinului dreptcredincios”, lucrată de trei dascăli de la școala noastră teologică. Asupra cuprinsului acestei cărți, nu zăbovim, pentru că a fost înfățișat într-un număr mai vechi al acestei foi. Tipărită cu osîrdia și binecuvîntarea I. P. S. Iustin, această carte îmbie tot ceea ce trebuie să știe un dreptcredincios, spre a avea o credință luminată.

Despre cel ce a fost vrednicul de pomenire Mitropolit Nicolae, grăiesc două cărți mari. Cea dintîi este „Biserica și Viața”, care în 360 de pagini cuprinde cuvîntări și lucrări ale marelui Mitropolit. Cea de a doua este „Omăgiu I. P. S. Sale Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, la 50 de ani de activitate bisericească”. În 444 de pagini format mare, se cuprind lucrări de înfățișare a feluritelor laturi ale chipului de păstor sufletească al celui ce a fost Nicolae Bălan, precum și o seamă de lucrări de știință teologică.

La loc ales trebuiesc rînduite și cele cîteva *Îndrumătoare bisericești*, care pe lîngă partea calendaristică cuprind și un material foarte potrivit pentru luminarea și zidirea sufletească a credincioșilor. Aceste îndrumătoare au fost, din an în an, tot mai bine și mai cu grijă alcătuite.

De mult folos pentru zidirea bisericească a creștinului dreptcredincios, sînt cele trei volume din cartea numită „Filocalie”, culegere din scrierile Sfinților Părinți care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvîrși, date de pe limba grecească pe cea romînească de învățatul nostru dascăl în ale teologiei, Părintele Dumitru Stăniloae. Volumul II cuprinde: viața Sfinților Maxim Mărturisitorul, cuvîntul ascetic, capetele despre dragoste, capetele teologice și tîlcuire la rugăciunea Tatăl Nostru. Volumul III cuprinde răspunsurile Sf. Maxim Mărturisitorul către Talasie.

Acum la a 10-a aniversare a Republicii noastre, clerul și credincioșii Bisericii noastre își iau angajamentul să continue cu spor munca pentru întărirea scumpei noastre patrii alături de poporul muncitor.

Prot. IOAN VELȚAN
consilier arhiepiscopal

Volumul IV ne dă texte din Talasie Libianul, Isichie Sinaitul, Filotei Sinaitul, Ioan Carpatiul, Avva Filimon, Sf. Ioan Damaschinul, Teodor al Edesei, Teognost, Ilie Ecdicul, Teofan Monahul, precum și viața tuturor acestora. Toți cei ce sînt iubitori de frumusețe duhovnicească, găsesc aici hrană, îndemn și îndrumare deosebit de prețioasă.

Nu lipsesc nici cărțile de predică.

Cele ce privesc viața obștească, care stă în grija deosebită a zilelor noastre, își găsesc loc în două lucrări ale Părintelui Teodor Bodogae.

Firește, lipsa de loc îndestulător nu ne îngăduie să înfățișăm toate cărțile tipărite de Arhiepiscopia Sibiului în cei din urmă zece ani. Drept aceea, ne vom mulțumi să ne mai oprim asupra cărților din biblioteca pentru credincioși „Venii la Hristos”. Acestea sînt următoarele:

1. Călugăr Dumitru: „*Fericii sînt...*” (Matei 5, 3—12), care cuprinde tîlmăcirea pe înțelesul credincioșilor a celor nouă fericiri rostite de Domnul nostru Iisus Hristos în minunata Sa predică de pe munte.

2. Călugăr Dumitru: „*Tatăl nostru*”, care cuprinde tîlmăcirea pe înțelesul tuturor a rugăciunii domnești, modelul de rugăciune al creștinului adevărat.

3. Felea Ilarion: „*Împărăția lui Dumnezeu. Biserica*”, care înfățișează, în chip ușor de înțeles, Biserica împărăție a lui Dumnezeu, arătînd totodată și care sînt însușirile Bisericii, adică lămurind ce înseamnă „una”, „sfință”, „sobornicească” și „apostolească”.

4. Felea Ilarion: „*Sfintele Taine*”, care înfățișează pe înțelesul tuturor învățătura ortodoxă despre cele șapte Sfinte Taine, cele șapte fîntîni sau izvoare ale Harului dumnezeesc, adică ale puterii de sus care ne curăță de mîndria păcatului, ne sfințește și ne face desăvîrșiți.

5. Sf. Grigorie de Nissa: „*Viața fericitei Macrina*”, tîlmăcită din grecește de Părintele Teodor Bodogae. Cuprinde viața aleasă și pilduitoare a Sfintei Macrina, sora Sf. Vasile cel Mare și a Sf. Grigorie de Nissa.

6. Mladin Nicolae: „*Lumină din lumină*”, un mănunchi ales de învățături creștine despre: Hristos Adevărul, Biserica stîlp al adevărului, Sfînta Scriptură, Sfînta Tradiție, Biserica în sine, Sfînta Împărtășanie, Botezul, Sfîntul Duh, Darurile duhovnicești, fecioria, rătăcirile sectare (ale pocăiților).

7. Todor Nichifor: „*Lepădînd minciuna, grăiți adevărul*”, în care se arată că tatăl minciunii este diavolul, că minciuna are felurite înfățișări și înrîuriri rele asupra vieții omenești; apoi cu pilde alese din Sf. Scriptură caută să îndrepte omul pe calea adevărului.

Iată, o seamă de cărți foarte folositoare creștinului dreptcredincios. Unele din ele s-au isprăvit din depozitul Arhiepiscopiei noastre, altele se mai găsesc de vînzare. Citirea lor cu băgare de seamă și pătrunderea în înțelesul lor, ne îmbracă cu însușirea de credincioși luminați, care cunosc învățătura Bisericii și trăiesc potrivit cu această învățătură, lucrînd astfel mîntuirea sufletului lor.

Vremurile de astăzi se străduiesc din răsuferință după lumină, după cît mai multă învățătură. De aceea, și creștinul dreptcredincios trebuie să-și însușească o credință cît mai luminată. Acest lucru nu-l poate dobîndi decît prin citirea cu răgaz a unor cărți ca cele înfățișate mai sus.

C. SIRBU

Podoabe ale ortodoxiei răsăritene

Viața cuviosului Nestor, cronicarul de la mănăstirea Pecersca

Unul dintre scriitorii Rusiei vechi este cronicarul Nestor de la mănăstirea Pecersca din Kiev.

Fericitul Nestor s-a născut în 1056. El este acela care ne face cunoscut începutul vieții duhovnicești și monastice din Rusia. Tot odată cuviosul Nestor scrie și despre duhovnicescul întemeietor al monahismului rus, cuviosul Antonie, cel cu adevărat sfânt, și despre alți urmași ai săi, care au devenit apoi sfinți ai mănăstirii Pecersca. Dintre aceștia a fost și acest vrednic de laudă cronicar.

Nefiind încă monah, Cuviosul s-a deprins cu toată fapta bună cea călugărească, adică: curățenia trupeză și sufletească, sărăcia de bună voie, smerenie adâncă, ascultare, postire multă, rugăciune neîncetată, priveghere și celelalte ostenteli.

La vârsta de 17 ani Fericitul părinte Nestor a mers la mănăstirea Pecersca pe când cuviosul Antonie trăia în peșteră, iar fericitul Teodosie fondase mănăstirea, cerindu-le să-l îmbrace în înghesul chip al călugăriei. Din scrierile sale reiese că el avea mare dragoste față de acei cuvioși întemeietori și nu numai cu cuvântul, ci cu fapta și cu adevărul. Odată primit în rândul monahilor, el proslăvea pe Dumnezeu în trupul și în sufletul său, văzind faptele cele bune și luminate ale celor doi mari luminători ai pământului rusesc. Iar după moartea cuviosului Antonie și Teodosie, fericitul părinte Nestor primește înghesul chip monahicesc, de la cuviosul Ștefan, egumenul mănăstirii Pecersca, și nu după mult timp a fost ridicat la treapta diaconiei. Din zi în zi își îndoia faptele bune, omorându-și patimile trupesti, ca să nu mai fie nici decum trupesc, ci cu totul duhovnicesc, având bine întipărite în minte cuvintele Domnului: „Dumnezeu este duh și cei ce se închină Lui, se cuvine să se închine cu duhul și cu adevărul” (Ioan IV, 25). Pe duhul cel rău totdeauna îl biruia prin smerenie nespūsă,

căci pretutindeni se smerea pe sine și se socotea nevrednic și plin de păcate.

În 1091, frații mănăstirii au făcut sfat ca să desgroape cinstitele moaște ale cuviosului Teodosie și să le mute din peșteră în sfânta biserică a Pecerschii. La această ascultare cel dintâi era fericitul Nestor.

În tot cursul vieții sale s-a ostenit cu scrisul cronicilor (istorie) cum a fost: „Povestea anilor de început”, primul letopiseț rusesc, atribuit condeului lui Nestor. Tot el scrie despre Boris și Gleb și Viața lui Teodosie la Pecersca. Însă cea mai desăvârșită lucrare a sa se socotește scrierea despre mănăstirea Pecersca și sfinții și monahii ce au trăit în ea.

El a adormit întru Domnul la anul 1114 și a fost așezat în peșteră, unde cinstitul lui trup se odihnește întru făcătoarea de minuni nestricăciune. Acest cuvios scriitor de vieți ale sfinților și de cronici, și-a scris lui însuși nestricăcios lăcaș în ceruri.

Biserica îi cinstește amintirea în ziua de 27 ale lunii octombrie. Fie ca rugăciunile acestui cuvios scriitor să ne ajute și nouă, de a fi scriși în cărțile vieții lui Hristos-Dumnezeu, ai cărui ani nu se vor împutina, și căruia cu Dumnezeu Tatăl și cu făcătorul de viață Duh, i se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor Amin.

Preot CHIRIL PISTRUI

Statistică

— Înainte de 23 august 1944

25.000 gospodării moșierești și chiaburești dețineau mai mult pământ decât 2.500.000 țărani muncitori; peste 700.000 gospodării n-aveau deloc pământ.

— Prin reforma agrară din 1945

au fost împroprietăriți 918.000 țărani cu 1.109.000 ha pământ. La aceasta se adaugă împroprietăririle ulterioare, din rezervele de stat.

— În 1938

existau în țară 4.858 tractoare (convenționale) deținute de moșieri și chiaburi. În același timp, o treime din numărul gospodăriilor țărănești dispuneau de un plug la 3 gospodării, o grapă la 4 gospodării, o semănătoare la 1.850 gospodării.

— Azi

datorită făuririi și dezvoltării industriei proprii de tractoare și mașini agricole și ajutorului și colaborării frățești cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări socialiste, la sate sînt 239 S.M.T.-uri. Cele 19.746 tractoare, 15.569 pluguri de tractor, 5.612 semănători, 6.989 cultivate, 4.336 secerători-legători, 8.175 batoze și alte mașini ale S.M.T.-urilor lucrează pe ogoarele țărănimii noastre.

Din anul 1955 și pînă în prezent

prin Banca Agricolă s-au acordat credite în valoare de peste 1.998.000.000 lei pentru sporirea producției agricole, pentru procurarea de animale și pentru construcții.

T. R.

— În ultimii trei ani

prin gospodăriile agricole de stat au fost puse la dispoziția țărănimii muncitoare semințe selecționate de grâu, orz, porumb, floarea soarelui și de alte plante cu care au fost însămînțate 4.376.570 ha. teren.

— În anul 1935

un inginer agronom asigura îndrumarea agrotehnică la 30 de comune, ceea ce însemna circa 12.500 ha. teren agricol. În prezent aproape în fiecare comună sînt ingineri sau tehnicieni agronomi. În afară de aceștia, în comune se găsesc ingineri zootehniști, medici veterinari, tehnicieni pomiviticolii, fito-sanitari etc.

— Înainte de 1944

un medic deservea pînă la 35.000 de locuitori, ceea ce făcea ca numărul bolnavilor de pelagră, gușă, malarie, tuberculoză să fie de peste 3.850.000. Astăzi un medic deservește 810 locuitori. La sate funcționează 225 spitale cu 13.000 de paturi, 2.000 de dispensare, 1.500 puncte satești de sănătate și cîte un dispensar în fiecare raion.

— În perioada 1951—1956

țărani au cumpărat numai prin cele 24.600 magazine ale cooperăției de consum mărfuri în valoare de 35.111.000.000 lei. Anul acesta volumul mărfurilor ce se desfac prin cooperative crește cu peste 200 milioane lei față de anul 1956.

— 12.094 cămine culturale și case de citit, 2.076 colțuri roșii în G.A.C., 739 biblioteci satești, 11.101 biblioteci aparținînd căminelor culturale și caselor de citit, 1.783 biblioteci aparținînd colțurilor roșii din G.A.C., sute de cinematografe satești și caravane cinematografice. Iată doar cîteva din lucrurile noi în viața satului înfăptuite în ultimii ani, cu care țărani muncitori s-au obișnuit, li se par firești.

— În anii primului cincinal

țărani muncitori și-au construit din veniturile proprii un număr de case care ar putea alcătui peste 400 de sate noi.

— De la eliberare pînă la sfîrșitul primului cincinal au fost electrificate cu peste 800 de sate mai mult decât în toți anii regimului burghezo-moșieresc.

Ați știut că?...

— POPULAȚIA GLOBULUI S-A DUBLAT în ultimii o sută de ani. În 1857 pe planeta noastră trăiau cam 1.100 milioane locuitori. Astăzi cifra populației de pe glob se ridică la 2.500 milioane.

— CEL MAI MIC CEAS DIN LUME a fost construit la Geneva. El cîntărește 93 de centigrame și are un diametru de 11 mm. Acele sale sînt lungi de 1,3 și respective 2,4 mm.

— OI CU SGARDĂ. Animalul favorit al locuitorilor orașului sirian Alepp este oaia. Cu blana vopsită în culori foarte vii, ea este plimbată cu o sgardă de ciine prin oraș de către originalii ei proprietari.

— 25 DE COPII. Malagura Folk din New York a dat naștere celui de al 25-lea copil al ei. Ea a născut de 5 ori gemeni. De la copiii ei căsătoriți, Malagura Folk, care este în viață de 45 ani, are 15 nepoți.

Zece ani de mari realizări

(Urmare din pag. 1)

Sprijinind lupta pentru pace a popoarelor lumii, lagărul socialismului nu se teme de amenințările celor ce vor să deslănțuie un nou război: el este destul de puternic ca să se apere împotriva oricărui agresor și să dea o contralovitură nimicitoare celor ce ar atenta la integritatea și independența țărilor socialiste.

Privind peste realizările dobîndite în cei 10 ani de la proclamarea Republicii, poporul nostru se poate mîndri cu succesele sale și poate privi cu încredere viitorul. Avem o țară frumoasă și bogată, un popor harnic și talentat, un stat al oamenilor muncii de la orașe și sate și prieteni buni și puternici. Atîrnă de munca tuturor dezvoltarea mai departe a succesorilor de pînă acum, ca scumpa noastră patrie să înflorească și să se întărească mereu. Sărbătorind 10 ani de muncă pașnică și creatoare, poporul nostru pășește cu hotărîre înainte pe calea păcii, pe calea făuririi unei vieți din ce în ce mai îmbelșugate și mai luminoase.